

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 16

21. dubna 2013

Cena: 8 Kč

O „NOVÝCH LETNICÍCH“ NA KTF UK

Historie ukázala, že v dějinách přicházejí situace, kdy duchovní a mravní hodnoty člověka spojené s určitým přesvědčením vyžadují jednání, které nelze hodnotit jen striktně na základě stávajících platných právních norem. Za takové okamžiky považujeme i rozhodnutí z 8. ledna 1920, kdy došlo k ustanovení naší církve. Víme o ní, že vznikla z upřímné víry a touhy po opravdovosti, po obnově křesťanství ve světle evangelijní zvěsti a ze snahy přiblížit se moderní společnosti dříve, než se v moderním duchu vzdálí docela. Naším otcům zakladatelům nešlo o založení nové organizace, ale své reformní kroky se snažili prosadit v rámci stávajících struktur své mateřské instituce – Církve římskokatolické.

Že ani v této církvi nezůstalo bez odezvy volání po reformách, dokazuje její nedávná historie, a sice jeden z koncilů označovaný díky mimořádným změnám, které z něj vzešly, za letnice 20. století. Jde o II. vatikánský koncil, k jehož svolání „dozrál čas“ v letech 1962–65. Co se podařilo z navrhovaných podnětů uskutečnit a které náměty na svou plnou realizaci stále čekají, se pokusili shrnout pořadatelé konference **Mezi historií a evangeliem: Existence a život církve II. vatikánského koncilu**, která se konala na začátku dubna na půdě Katolické teologické fakulty UK v Dejvicích. Jeden z nejzajímavějších příspěvků pronesl dominikánský teolog B. Viviano, zamýšleje se nad „znamenitými doby“ (pojem, který známe z Písma, užívaný především v eschatologickém kontextu; Mt 16,1–4) jako byla Francouzská revoluce, vědecké objevy a mezníky technického pokroku 19. a 20. století a další přelomové děje včetně obou světových válek a následný posun společnosti, který si reflexi v podobě shromáždění 2500 biskupů a papeže nakonec vyžádal. Koncil svolal papež Jan XXIII. a sešli se zde biskupové ze všech kontinentů. Celkem na čtyřech zasedáních, konajících se vždy na podzim, přijali šestnáct dokumentů. Ty patrně z našeho hlediska nejzajímavější hovoří o misijním poslání církve, náboženské svobodě, lidské důstojnosti a především o důrazu na Boží slovo, na Písmo. Z toho následně vyplynul i jeden

z nejmhatelnějších, lidmi obecně nejvíce vnímaných výdobytků koncilu v podobě liturgické reformy – zjednodušeně řečeno vedení liturgie v jazyce konkrétní země oproti dřívější latině. Změnilo se rovněž vysluhování eucharistické bohoslužby, kdy kněz stojí čelem k lidem. Koncil též stanovil vytvoření lekcionáře, který pokryje během tří let četbu celého Nového zákona a podstatných částí zákona Starého. Každý věřící navštěvující pravidelně bohoslužby tak má možnost slyšet a rozjímat nad celým Písmem svatým. Pokud jde o věřící laiky, je na ně kladen mnohem větší důraz, než tomu bylo dříve.

Biskupskou synodu, papežův poradní sbor jako jeden z plodů koncilu, přiblížil M. Vaňák a rozebral momenty, které přispěly k přijetí principu biskupské kolegiality. Nás bude možná také zajímat, že k velkému pokroku došlo na poli ekumenismu – snah o sblížení křesťanských církví, a dále pak, coby občany Česka, rovněž skutečnost, že posledního, čtvrtého období koncilu se účastnil i náš kardinál Josef Beran, jenž svým rezolutním projevem vystoupil za náboženskou svobodu. Co na dubnové konferenci nezaznělo a co stojí jistě za zmínku, je skutečnost, že dokumenty koncilu přispěly na katolické straně ke změně vnímání M. J. Husa. Sám, J. Beran zde pronesl krásnou větu: „Aby nás Mistr Jan Hus nerozděloval, ale spojoval.“

Konference nicméně přinesla mnohé zajímavé pohledy na situaci v na-

Foto: Radek Špáta

BIŘMOVÁNÍ V DĚČÍNĚ

I přes netradičně mrazivé počasí se věřící náboženské obce v Děčíně sešli ráno na Velikonoční pondělí v evangelickém kostele. Přišli nejen oslavit a prožít radostnou zprávu Velikonoc, ale také proto, aby byli svědky svátosti biřmování, kterou po přípravě přijali od pražského biskupa Davida Tonzara čtyři biřmovanci.

šem prostředí, po řadu let v důsledku režimu izolovaném od okolního světa. Vliv a působnost nových hnutí a komunit, které vzešly z recepce koncilu u nás, shrnul plzeňský biskup ŘKC F. Radkovský (zejm. spirituální hnutí Fokoláre, Katolická charismatická obnova); známý historik J. Šebek pak místní vývoj katolicismu a vliv pontifikátu Jana Pavla II. Upozornil, že liturgická reforma

a změny liturgických prostor byly v důsledku normalizace a utlumení veřejných aktivit na dlouho jedinou platformou realizace zmíněných reforem. O stále rostoucí potřebě evangelizace v souvislosti s narůstajícím počtem nevěřících ve světě a otázkou jejich spásy hovořil S. Dianich, jenž zdůraznil v tomto procesu roli laiků – kteří dle svých charismat mají o Kristu svědčit svým živo-

tem a dílem. Zaujala rovněž promluva J. Brože, který se zaměřil na konstituci *Dei Verbum*, uplatňující výlučně křesťanský přístup ke Starému zákonu (Jan 5,39), podle něhož mají veškerá starozákonní Písma přivést ke Kristu, v němž se naplňují. Chybí jí snaha o židovské čtení, což, jak přednášející doplnil, částečně „napravila“ pokoncilní

Pokračování str. 3

NOVÉ SAKRÁLNÍ PROSTORY V BRNĚ

Po husitském městě Tábor, Plzni a dalších místech začalo také Brno postupně sanovat, propátrávat a zpřístupňovat veřejnosti některé části svého podzemí. Slouží historickému poznání, statickému zabezpečení nadzemní výstavby, budování turistických atrakcí, jež nejsou závislé na rozmarech počasí...

Takové výlety do minulosti jsou ozvláštňeny kouskem tajemna, které nás lákalo v dětských letech, ale neztratilo dobrodružnou příchuť ani pro další věkové kategorie. Nejnověji otevřená část brněnského podzemí – kostnice u sv. Jakuba, zpřístupněná veřejnosti od loňského roku – ovšem výrazně překračuje kategorii historické turistické atrakce. Projekt se podařilo dokončit za přispění z rozpočtu statutárního města Brna a z prostředků Evropské unie. Není pochyb, že nemohl chybět souhlas katolické farní správy a církevních úřadů, nicméně celá realizace nese stopy nadkonfesijního zaměření.

Pro podobné muzejní expozice kryje vstupné jistě jen malou část provozních nákladů (když necháme

zcela stranou investice), ale přesto si někdo – po jehož totožnosti jsme nepátrali – vymyslel reklamní trik, aby upozornil veřejnost na lákavou novinku. Jeden všímavý člen naší církve přinesl snímek poutače postaveného vedle vstupu do kostnice. Byla to maketa stohu lebek s třemi vyřiznutými kulatými otvory, aby se dítko nebo i dospělí v podřepu mohli nechat poněkud morbidně zvěčnit. Protest zabral a maketa zmizela. Návštěvnost by se možná zvětšila, kdyby se snížilo vstupné. Historie tohoto podzemí je pohnutá. Kolem kostela se pohřbívalo od 13. století, ale ve městě obehnaném hradbami plocha nestačila, a tak bylo vždy po 10 – 12 letech třeba exhumovat kosti, uložit je do krypty pod kostelem a udělat místo dalším nebožtíkům. Ve středověkém městě s epidemiemi moru a cholery a se švédským obléháním v polovině 17. století bylo nebožtíků mnoho a podzemní prostory se musely rozšiřovat, až nakonec pojaly pozůstatky asi 50 000 jedinců, když bylo ediktem Josefa II. pohřbívání ve

městech zakázáno. Hřbitov byl zrušen, část náhrobků posloužila jako dlažební kameny. Teprve v roce 2001 začal před úpravami okolí kostela systematický průzkum a sondy až do čtyřmetrové hloubky vedly k nečekaným objevům.

Po dokončení projektu, při němž byly za účasti studentů-dobrovolníků všechny kosti vyzvednuty, očištěny, některé předány k dalšímu výzkumu a většina vrácena přesně podle plánu architektů, však vznikl prostor, který není jen osuáriem, jakých je po světě víc, ale pozoruhodně krásný, ve své podstatě sakrální podzemní objekt. Dostali na něm příležitost architekti, sochaři, umělci kameníci, kováři a skláři, a dokonce i hudebníci. Jednotlivé artefakty jsou působivě osvětleny. Je dobře, že nejenom církve zůstávají mecenáši umění, ale že i ti, kdo rozhodují o veřejných prostředcích, jsou ochotni vynaložit je na umělecká díla, která slouží ke kultivaci estetického citění – a ke slávě Boží.

Pavla Váňová

Foto: Wikipedie

Sebeúcta a sebedůvěra

Slyšela jsem, že sebeúctou můžeme přirovnat k deštníku, který nás chrání před rozmary počasí. Obdobně nás vlastní zdravá sebeúcta může ochraňovat před nepříznivými okamžiky v osobním životě. Například v situaci, kdy se nám někdo posmívá, chce námi manipulovat, nebo by si přál nás ovlivnit za určitým skrytým účelem. Přemlouvá nás proto k něčemu, co nepokládáme za správné a nesouhlasí to s naším pojetím „fair play“. Svědomí s tím nemůže souhlasit. Nízká sebeúcta je podle odborníků pro každého jednotlivce i pro společnost velkým nebezpečím. Určitý počet lidí získá totiž pocit, že pokud se cítí jako „ničema“, může také tak jednat. Má prostě alibi. Takový člověk se potom začne vyhýbat slušné společnosti a lidem, kteří mu chtějí pomoci. Stává se, že nevěří v existenci své vlastní pozitivní budoucnosti, a tak se vědomě žene do záhuby. Jiným nezdravým extrémem je zase naopak skupina lidí, kteří „trpí“ přehnanou sebedůvěrou. Za schopné považují jenom sebe a na ostatní pohlížejí s jistým pohrdáním. Připadají si inteligentnější, lepší a schopnější než bližní okolo nich. Věří ve svou úspěšnost, jsou přesvědčeni, že k ní mají nezpochybnitelné předpoklady. Svěvolně se domnívají, že mohou dosáhnout všeho, čeho si zámánou.

K pochopení rozdílu mezi sebeúctou a sebedůvěrou může přispět stručná kazuistika, kterou jsem zaslechla. Výborná tenistka jde do hry a věří, že zvítězí. Důvěra ve vlastní síly je větší než pochybnosti. Díky sebedůvěře a pozitivnímu naladění mladá sportovkyně zmobilizuje své síly a zápas na tenisovém kurtu vyhraje. Je oslavována jako hrdinka. Doma ovšem na ni padne náhlý smutek, až deprese. A přitom by se přece měla radovat z vítězství. Její mysl však zaplavují neodbytné myšlenky, které se týkají hlavně chyb. Vzpomíná s lítostí a úporně na to, co se jí během zápasu nezdařilo. Trápí se tím, že se vhodně nevyjádřila na tiskové konferenci. Stydí se, že nebyla dostatečně elegantně oblečena a nepůsobila nejvhodnějším dojmem. Ukazuje se, že tato sportovkyně má sice vysokou sebedůvěru, ale, žel, dosti nízkou sebeúctu.

Shrme-li si již řečené, zdravá sebedůvěra znamená věřit ve svůj úspěch, vědět o svém talentu a schopnostech a počítat s možností jejich uplatnění. Sebedůvěra, sebejistota ti dovolu dosáhnout dobrých výsledků, prožít úspěch. Ovšem teprve správně nastavená sebeúcta umožní si toho všeho plně užít. Nemá smysl se podceňovat, ale ani není správné se příliš nadceňovat. K lidské zralosti patří znát svou míru a svoje limity. Respektovat hranice svých možností a přijmout je s pokorou vůči životu. Tak jedná rozumný člověk, kterému nejsou cizí ctnosti a poznává své místo v životě. Je sám se sebou ve skutečném souladu, „deštník“ sebeúcty a sebedůvěry je otevřený.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

III. neděle po Velikonocích

Jásej Bohu, celá země. Pějte chvály k slávě jeho jména. Jeho slávu šířte chvalo zpěvem. Aleluja! ŽALM 33,5-6

První čtení: Skutky 9,36-43

Tužby velikonoční (II):

2. Za dar osvětlení, abychom moudrost Boží v Kristu Ježíši vírou přijímali a zalíbení v ní nalézali, modleme se k Hospodinu.
3. Za dar síly, abychom sladké jho zákona Kristova na sebe ochotně brali a věrně až do konce nesli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, bloudícím ukazuješ světlo pravdy, aby se mohli navrátit na cestu spravedlnosti a pokoje. Prosíme tě, dopřej všem, kdo vyznávají křesťanskou víru, aby se podle ní řídili v každodenním životě! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Zjevení 7,9-17

Evangelium: Jan 10,22-30

Verše k obětování: Žalm 23,1

Verše k požehnání: Jan 10,27-28

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, dej, ať svátost chleba a kalicha přijímáme s náležitou úctou a pravou vírou, abychom byli občerstveni na duchu a posílení na těle! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 30, 56, 61, 71, 79, 92, 143, 188, 190, 289

Jojo v Boží ruce?

Dokončení z minulého čísla

VZKAZ DO TEMNÉ KOBKY

Jak na Janův dotaz Ježíš zareagoval? Odpověděl natříkrát:

„Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí opět vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají a chudým se zvěstuje evangelium.“ (Mt 11,4-5)

„Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte.“ Janovi se ve vězení výhled smršknul na čtyři holé stěny. Janův svět se scvrkl na vězeňskou celu, proto pochybuje a ztrácí víru. Jako by nebyla žádná minulost, jako by vždycky byla jen tahle temná kobka. Není schopen vidět nic jiného. První Ježíšova odpověď se neposlouchá snadno. Mluví totiž o našem sobectví v souvislosti s naší bolestí. Když slyšíme o neštěstí druhých, dotýká se nás to, je nám to líto, ale neztrácíme kvůli tomu víru v Boha. Když se ale stane neštěstí nám, přijdou pochybnosti, vkrádá se hořkost a zklamání. Nejvíce ztrácíme víru tehdy, když je Bůh nevíšmavý k tomu, že nejsme šťastní. Když to bolí, celý svět se nám smrškně do naší bolesti. Nejsme schopni vidět

nic víc. Ježíš tady říká: I když to bolí, tohle není celý svět, je to jen jeho kousek. Zaposlouchej se – řekněte Janovi, co slyšíte; zvedni oči – řekněte Janovi, co vidíte; a připust', že svět je víc než ty a tvoje bolest.

„Blahoslavený je ten, kdo by se nade mnou nepohoršil.“ (Mt 11,6) To je druhá část Ježíšovy odpovědi: Blaze je tomu, koho neuráží, když něco dělám nebo něco nedělám. Šťastný je ten, kdo se ke mně neobrací zády, když něco udělám nebo neudělám. Jděte k Janovi a vyříd'te mu: „Neztrácej víru, i když jsem se rozhodl něco pro tebe neudělat.“ Je to výzva k pokoře. Ani to se neposlouchá lehce. Ale s Boží pomocí můžeme uznat, že Bůh má právo dělat a nedělat věci jen na základě toho, že je Bůh.

Třetí Ježíšova odpověď je poněkud delší. Mluví o tom, jak se Bůh dívá na Jana Křtitele. Všechno shrnuje slovy: „Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel.“ (Mt 11,11)

Ani tohle byste spolu s Janem neměli přeslechnout. Vaše okolnosti neodrážejí to, jak o vás Bůh

JAKUB LIMR

přemýšlí. Jak se k vám má, dokazuje na kříži, ne u vás doma, ne u vás v práci, ne u vás ve škole, ne ve vaší rodině, ne ve vašem partnerském životě, ne na vašem těle. Nejste hračka v Boží ruce. Důkazem toho, že vás Bůh miluje, je kříž.

Umíralo se Janovi líp, když si poslechl Ježíšův vzkaz? To nevíme! K tomu Bible (opět) mlčí. Nejspíš aby nás vyprovokovala k přemýšlení. Ve skutečnosti nezáleží na tom, jak skončil Janův příběh, ale jak skončí váš příběh. Pokud svoji víru postavíte na reakci jiného člověka, byť Jana Křtitele, zákonitě se dostaví jojo efekt. Pokud svou víru postavíte na Ježíši a jeho slovech, pomůže vám to překonat bolest a zklamání. Pomůže vám to zahlédnout, že Bůh je dobrý, i když se máte momentálně špatně.

Jakub Limr, DiS., je pastorem KS „Mozaika“ Hradec Králové a členem Užšího výboru Křesťanské misijní společnosti.

Převzato se svolením z časopisu Život víry 2013/3, str. 12 (www.kmspraha.cz).

Nad Písmem

PRAVÝ PASTÝŘ NEŽENE, PRAVÝ PASTÝŘ VODÍ J 10,22-30

Ve vzpomínkách turisty po Izraeli jsem kdysi četla, jak se ocitl u napajedla právě ve chvíli, kdy pastýři z různých směrů přivedli své ovce. Oni sami vytvořili hlouček, povídali si a mezitím se jejich stáda beznadějně promíchala. Ten turista na to hleděl s velkým podivem a běžel se pastýřů ptát, co si počnou. Ti se jenom usmívali a říkali, ať si počká. Po nějaké chvíli se opět rozešli každý svým směrem, začali ovce volat a jejich ovečky se, každá za svým pastýřem, poslušně rozdělily.

Pán Ježíš byl dobře znalý života ve své zemi, znal každodenní úsilí svého lidu a jistě věděl, proč volí právě příměr pastýře.

Ti, kdo na Ježíše útočili, i když věděli o všech jeho zázračných činech, nerozuměli jeho výzvám k následování, nebyli schopni poznat jeho hlas a připojit se k jeho stádu. Patřili jinému pastýři, a tím byla jejich vlastní pýcha, jejich vlastní spravedlnost, jejich samolibost. A už vůbec se necítili být poslušnými ovečkami. Zdá se, že ovce je ze všech tvorů nejhůře vybavena proti všem nástrahám. Ovce obrostlá vlnou když upadne, tak bez cizí pomoci prý sama nevstane. Potřebuje zajištění ve stádu a pastýře. Dodnes jsou palestinské ovčince jen kamenné ohrady, někdy opatřené ostrými kůly proti dravé zvěři. Ale ani ta nejdůmyslnější ochrana není dost bezpečná, když chybí pastýř. Do takové ohrady vede vždy jen jeden vchod, kterým ovce vcházejí a vycházejí. A právě toto místo slouží pastýři k odpočinku. Tam, kde je zabezpečení nejslabší, tam pastýř napůl probdíl noc. Když Pán Ježíš říká, že dobrý pastýř položí život za své

ovce, pak se to asi v jeho době opravdu stávalo. A on za nás také svůj lidský život položil. Má na nás právo, právo té nejvěrnější lásky a služby, kterou nemůžeme snadno odmítnout. A měli bychom vědět, že to není zas až tak moc lehké, stát se Ježíšovou ovečkou. Dobrý pastýř není hodný nebo zlý. Je spravedlivý a pravdivý. Není to jen odpuštění hříchů. Ježíš také říká: Běda vám! Nad Jeruzalémem zaplakal. Vzal do ruky bič.

Nyní chodí ve svatyni v Šalomounově sloupoví a dostává útočné otázky. A jsou to otázky, na které již odpověděl. Především svými skutky, ale také přímo, dovolává se svých slov, v nichž mluvil o jednotě s Otcem, z nichž měli poznat Jeho Boží synovství, ale oni mu nevěřili. Věřit v Něho mohou jen ti, komu je to dáno od Boha. A k takovým ti, co se ptají, nepatří. Nejsou schopni poznat, že jde o mnoho, že jde o život věčný. Nejsou schopni nebo nechtějí? Pán Ježíš znovu navazuje na svou řeč o dobrém pastýři a ovcích. Opět připomíná, že je to ON, kdo dává svým ovčím život věčný. Vlastně to na tomto místě říká nikoli obrazně, ale otevřeně: Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám život věčný.

Zkoumejme se dobře, jsme-li to my, jsem-li to já, kdo slyší a následu-

je Kristův hlas. Jiný turista v Izraeli nebo možná tentýž, který pozoroval pastýře u napajedla (nebo je to anekdota), vypráví, že viděl muže, který s prutem hnál stádo ovcí před sebou. Hned ho napadlo, že je to špatně a šel se ho zeptat, proč nevede své stádo správně jako první. Odpověď zněla: Já nejsem pastýř, já jsem řezník. Zkoumejme se dobře, jsme-li to my, jsem-li to já, kdo slyší a následuje Kristův hlas, anebo se necháme hnát prutem svých povrchních tužeb a tak se vzdáváme zaslibení věčnosti.

Následovat ale také znamená být v jistém smyslu též pastýřem. Jakými jsme pastýři? Nesrovnávejme se jeden s druhým. Mysleme na to, co dlužíme svému Pastýři. Odpustí nám, nebo nad námi zapláče?

Býváme unavení, ukřivdění, uražení. Vážíme námahu, zda to za to stojí. Ježíš byl vždycky zrazován a opuštěn. I nás se ptá: I vy chcete odejít? Volba je svobodná, ale musíme vědět, že Kristus nemůže nic slevit. A že nečeká netrpělivě na naši polovičitost. Každý máme ve své náboženské obci jistě prostor uplatnit se jako dobrý následovník. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné. Můžeme působit různými způsoby, klidně třeba hrát s věřícími kuželky či s dětmi fotbal, ale má to podmínku – NÁS PŘI TOM MUSÍ PÁST KRISTUS.

Věra Řihová

Bože svatý, ty víš dobře o naší snaze vystačit si bez tvé pomoci. Jsme často přesvědčeni o tom, že neklopýtáme, a věříme o sobě, že jsme schopni postavit se znova na nohy, když si svou nerozvážností způsobíme potíže. Tolikrát jsme se už přesvědčili o tvém milosrdenství a přesto lehkomyšlně hledáme cestičky, jak se obejít bez toho, abychom byli poslušní tvé vůli. Prosíme, odpusť nám. Prosíme o sílu následovat svého Pastýře jediného. Amen.

O „NOVÝCH LETNICÍCH“ NA KTF UK

Dokončení ze strany 1

vědecká exegeze, zvláště pak dokument Papežské biblické komise z r. 2002. Oba přístupy však nejsou nikterak skloubeny, ale vedeny odděleně, každý se váže k perspektivě příslušné víry. Zde se nabízí možnost dalšího propracování. S přínosem dokumentu *Dei Verbum* a *Sancrosanctum Concilium* s pohledem na Písmo jako živý rozhovor s Bohem, zdroj liturgie, kázání, ekumenického dialogu a jejich významu pro spiri-

tuální teologii účastníky konference seznámil K. Sládek. Mezi mnoha dalšími pak zaujala promluva o charitativním poslání církve.

Zde i v mnoha dalších sociálních oblastech, a já bych dodala nejen Římskokatolické církvi, se do budoucna otevírá otevřené pole působnosti. Ví to dobře nový papež František, což je patrně i jeden z důvodů, proč je tak otevřeně a s upřímnou radostí přijímán celou společností.

Klára Břeňová

NAŠE RECENZE

UMÍME SE MODLIT?

Prof. ThDr. Tomáš Josef kardinál Špidlík SJ – Umíme se modlit?

Vydalo nakladatelství Centra Aletti Refugium Velehrad-Roma s.r.o., Olomouc. Vydání třetí, Olomouc 2012, 72 stran, cena 40 Kč.

Útlá a malá brožovaná knížka, avšak s velmi velkým a bohatým obsahem – tak lze charakterizovat tuto publikaci. Autor, jeden z největších katolických teologů a myslitelů 20. století, se zamýšlí nad tím, co je modlitba: modlitba je rozhovor duše s Bohem. Ale je také účastí na „rozhovoru“, který od věčnosti vedou tři božské Osoby mezi sebou. Tedy i naše modlitba se obrací k Bohu Otci skrze Syna v Duchu svatém. Je to náš výstup, který odpovídá sestupu milosti. Všecko dobré totiž k nám přichází od Otce skrze Syna v Duchu

svatém. Smíme v Duchu skrze Syna říci: „Otče náš!“

Knížka je rozdělena do osmi kapitol: I. Co je modlitba? II. Ke komu se modlíme? III. Je třeba vnějšího gesta? IV. Ústní modlitba, její druhy. V. O co Boha prosit? VI. Co znamená rozjímání? VII. Kdo vede kontemplativní život? VIII. Můžeme se modlit stále? Při ekumenických setkáních, zejména pak v aliančním týdnu na začátku roku, je zřejmé, že členové naší církve se velmi málo zapojují do přímluvných modliteb – na rozdíl např. od evangeliků, baptistů, adventistů, pravoslavných či starokatolíků. Proto doporučuji všem čtenářům Českého zápasu tuto publikaci k jejich pozornosti a přečtení, abychom se zlepšili a naučili modlit.

Pavel Hýbl

Z NAŠICH SETKÁNÍ

O SEDEROVÉ VEČEŘI VÁŽNĚ NEVÁŽNĚ, ANEB JAK BĚHEM NOCI NAPĚCT DEVADEŠÁT MACESŮ

O sederové večeři, kterou jsme v naší náboženské obci Praha 1-Staré Město uspořádali na Zelený čtvrtek a jejích zákonitostech a smyslu (zejména vzpomínat na události vyjití izraelského lidu z egyptského otroctví) jsem napsala poměrně obsáhlý článek do časopisu *Husita* a zároveň jej uvádím na našem webu. Zde bych vám s dovolením ráda přiblížila „zákulisní“ dění této události.

Stejně jako se události Exodu odehrály ve spěchu, tak i příprava celé sederové večeře nabrala rychlý spád a obrátky. Ano, přes všechnu důkladnou přípravu a studia z příruček, kterak zajistit, aby naše večeře mohla být zvána sederovou, přišly chvíle úzkosti, chaos a nestihání. Už dva dny před Zeleným čtvrtkem jsem chodila do zaměstnání s obřím taškami a nosila tu skleničky na víno, tu mísy, ubrousky, dvě kila jablek, třicet vajec a tak podobně. Vše se zdálo být v naprostém pořádku. Ve středu večer jsem dospěla k obávanému bodu přípravného harmonogramu. Pečení macesů. Opásána sněhobílou zástěrou a vyzbrojena sváteční mēchačkou a minutkou jsem se jala zpracovat první dávku macesového těsta. Recept byl jasně daný, a tak se zdálo, že vše půjde hladce. Tuhá hmota, kterou jsem dle originálního návodu bleskurychle umíchala, se nedala ani vyválet na placku, natož „rychle tvarovat rukama do pravidelného oválku“. S roseným čelem jsem se rozhodla nevdat se a přidat vodu. Po osmnácti minutách mého trápení zazvonila minutka – teď je třeba macesy buď uvést do rozpálené trouby, anebo je vyhodit, protože z pláno-

vaných nekvašených chlebů se rázem stávají chleby kvašené – tedy nepoužitelné. Rozhodla jsem se vsadit zoufale nepravdělné placičky do trouby a čekat. Recept lakonicky pravil „péct 5–6 minut“. To, co jsem po této době vytáhla z trouby, by se dalo přirovnat k oblázkům u moře – stejný tvar, stejná barva, stejná konzistence. Blížila se půlnoc a já jsem konečně našla ten správný „grif“ na těsto a sílu jednotlivé placky. Jak jsem napekla všech devadesát macesů, už si vlastně ani nevzpomínám, v jakém spěchu se to dělo. Čtvrteční dopoledne jsem strávila dokončo-

vacími pracemi a chválila mrazivé klima v kostele, protože lednička by byla na celou hostinu malá. V pět hodin jsme již vítali první hosty. Byla jsem nervózní, zda přijdou všichni, co řeknou na macesy a jestli to bude průšvih. Nebyl. A celý stres byl taky zbytečný. Všechny macesy a jídlo se snědlo, prorok Eliáš vstoupil otevřenými dveřmi jako chladivý a osvěžující závan, slova modlitby a chvály Boha Hospodina byla opravdová stejně jako spojení rukou všech bratří a sester.

Martina Viktorie Kopecká
NO Praha 1 – Staré Město

O SLUŽBE V ARMÁDĚ A V CÍRKVI ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ S VOJENSKÝM KAPLANEM

Kpt. Mgr. Petr Němec se narodil v roce 1970 v Třebíči. Po vystudování gymnázia nastoupil roku 1989 na vojnu. Teologická fakulta pak pro něj byla, jak sám říká, jedinou volbou. Na pastorační činnosti se podílel už jako bohoslovec, od roku 2000 pak působil čtyři roky jako farář v NO v Třebíči. Od června 2004 pracuje jako vojenský kaplan v české armádě. Působil v několika zahraničních misích (2006 Kosovo, 2008 Afghánistán, 2010 Afghánistán). Petr Němec je ženatý a má dvě dcery.

Několik let pracujete jako vojenský kaplan. Proč jste se rozhodl kandidovat na brněnského biskupa?

Rozhodl jsem se proto, že jsem dostal pár hlasů ve výběrovém řízení, aniž bych něco tušil, a ty mě posunuly do užšího výběru. Rozhodl jsem se k věci přistoupit čest-

Mezi studenty brněnského Kurzu základů teologie minulou sobotu zavítal vojenský kaplan, bratr farář Petr Němec. Společenství zaujal svými bohatými historkami z vojenských misí. Nedávno však dostal několik preferenčních hlasů a stal se tak i kandidátem na biskupa brněnské diecéze. „Tohle je klíčový čas pro naši církev. Čeká nás opravdová misie,“ říká a o budoucnosti třiačtyřicetiletý kaplan.

ně a začal jsem nad celou událostí přemýšlet. S chvěním jsem si uvědomil, že to může být pro církev dobře a že to může být úkol od Pána, možná právě proto, že do této doby se mnou nikdo nepočítal.

Armáda a Bůh. Jak to jde dohromady?

Bůh je Pánem celého vesmíru, tudíž musí mít své děti i v armádě. Kdo si myslí, že armády nejsou potřeba, pak již zřejmě nežije na tomto světě.

Jak moc se od sebe liší práce duchovního ve farnosti a na mezinárodní základně třeba v Afghánistánu?

Farnost je obvykle místo, které je svým způsobem zaběhlé. Na vojenské misi, kam jedete jako duchovní s lidmi, kteří o vás primárně nestojí, musíte obhájit svoji pozici, svoji víru, a teprve pak můžete pracovat podobně jako ve farnosti. Ale to se často povede až při odjezdu domů. Nastoupí nový kolega s jinými vojáky a často to jede celé znova. I když se dá říci, že je to každým rokem lepší, protože se o nás duchovních ví mnohem více než před pár lety.

Jak je na tom naše církev dnes? Jaké období zažívá?

Tohle je klíčový čas pro naši církev. Jestli chceme něco změnit, tak teď. Ve většině náboženských obcí

na jihu Moravy to nevypadá tak jako třeba ve sboru v Blansku. Tam chybí jen jedna generace. Do většiny sborů chodí jen pár babiček, a ty brzy bohužel odejdou.

Co nás tedy čeká?

Čeká nás opravdová misie. Nesoustředil bych se teď na zažité struktury, které máme. Ty fungují, ale nikam dál nás neposunou. Zkusme být víc otevření, lidé o nás musí především vědět. V kostelích se musí stále něco dít, sbory musí být často otevřené, aby do nich měli lidé chuť aspoň nahlédnout. My všichni pak musíme na okolí působit jako morální norma. Když nebudeme jako lidé působit hodnověrně, nikoho nezaujme.

Co může ještě dnes naše církev lidem nabídnout?

Musíme si především uvědomit, co jsme za církev. No jo, Hus, řekne se. Tohle je především národní církev, jako taková vznikla. Má národní náboj, který se promítá do liturgie a do všeho. Ale to je dneska pryč.

To zní trochu jako oprášení hesla „Nic než národ“...

Ne, rozhodně nechci oprášovat hesla. Ale když se podíváme na katolickou i evangelickou zbožnost, na liturgické i neliturgické formy oslavy Boha, pořád jsme lidem tady nejbliž. I s tou naší zkosnatelostí.

V souvislosti s restitucemi vyvstává otázka peněz. Jak bychom měli naložit s prostředky, které církev dostane při majetkovém vyrovnání? Rozhodně bychom neměli kupovat nové nemovitosti, svých máme dost a mnohdy nejsou v dobrém stavu. Často se mluví hanlivě o projezení peněz. Ale já bych to až tak zle neviděl. Vždyť co má církev dělat? Má nakupovat akcie? Obchodovat s nemovitostmi? Ne, měli bychom ty peníze využít tam, kde to má ještě smysl. Řada našich kostelů dnes nevypadá důstojně. Prostota neznamená zanedbanost. To samé se týká duchovních. Myslím, že by nebylo špatné, kdyby kromě vedení obcí měli i jinou práci.

Jak si to představujete? To by měl farář osm hodin denně pracovat a po odpoledních psát kázání?

Ideální by samozřejmě bylo, kdybychom duchovní dokázali zajistit. Ale vycházejme z reality. Farář musí být schopný zabezpečit rodinu. Jestliže dospělý člověk po fakultě dostane plat okolo deseti tisíc, je to málo. Církev by měla farářům nabídnout práci, která ho fyzicky a duševně nezničí, ale udrží ho ve světě a v realitě. Farář podle mě potřebuje ziskat i jiné zkušenosti.

Jak můžete vy užít zkušenosti z armády v církvi?

To by bylo dlouhé. Zmíním ales-

poň, že úsilí celé duchovní služby české armády a její struktura je podstatně funkčnější a propracovanější, než to, co vidím v církvi.

Už delší čas se v brněnské diecézi mluví o slučování náboženských obcí. Jste pro to, abychom například v Brně z asi deseti sborů zachovali tři nebo čtyři a vytvořili v nich nová společenství? Jaké reálné kroky byste navrhl pro náboženské obce?

Na toto nemohu odpovědět, dokud nebudu znát názor tamních věřících a skutečný stav dotčených obcí. Jak jsem už říkal, zvykli jsme si na to mít zavřené kostely, zavíráme se do modliteben, protože je nás pár a je tam tepleji. Tam za námi ale nikdo zvenčí nepříjde. Ale to je celé o nevyhnutelné duchovní obnově. Zanedbáváme liturgický rok. Který duchovní kdy sloužil odpolední nebo večerní bohoslužby? Toto by bylo dlouhé téma.

Bavíme se o spouště věcí, které chcete změnit. Co ale děláme dobře? Co naši církev jde?

Předně jsou v naší církvi, jak se říká v armádě, stále ještě srdcaři, kteří o svůj duchovní domov nechtějí přijít a jsou ochotni pro církev dělat. To je to nejdůležitější.

Otázky kladl Michal Horák
redaktor MF DNES Brno

ZPRÁVY

Smutná zpráva

Se zármutkem oznamujeme církvi, že v úterý 9. dubna nás opustil bratr v Kristu Milan Hála, farář Církve československé husitské v Uhřetěvských Janovicích a Stříbrné Skalici, bývalý farář ve Vlašimi. Rozloučení s ním se konalo v pátek 19. dubna ve Sboru naší církve ve Vlašimi.

Bratr Milan byl naší životní oporou a provázal nás svojí dobrotou, láskou a optimismem. Spolu s vámi vyprosujeme, aby ho Bůh přijal do království spásy v Kristu Ježíši. *Sursum corda!*

Náboženská obec ve Vlašimi
Zdeněk Krušina, vikář

Projekt Doteky

Zveme na faru Církve československé husitské v Liberci (nám. Českých bratří 35/2) na nový cyklus INTERWIEV

• 26. dubna v 17.30 hodin

„Životní salon humoru“

– zahájení výstavy a talk show grafika Pavla Starého, moderovat a režii bude mít Stanislav Kubín. Vstupné 50 Kč.

Projekt je realizován za podpory Ministerstva kultury ČR a Kulturního fondu statutárního města Liberec. Mediálním partnerem je měsíčník Kalendář Liberecka. **sk**

Divadlo Mana

• Středa 24. dubna v 19 hodin

Úvod do neštěstí

Kulturní kniha amerického psychologa rakouského původu převedená do divadelní řeči ukáže, v kolika disciplínách aspirujete na nešťastníka a jak se v nich zdokonalit. Metody jsou to jednoduché, hojně užívané a člověku se dostane po-

drobného návodu, jak na to. Vše je odkoukáno z praxe a ověřeno. Příkladem komunikačního cvičení nešťastníka-začátečníka může být následující: „Řekněte nebo udělejte něco, co může být chápáno vážně, ale také v žertu. Podle toho, jak vám partner odpoví, napadněte ho, že buď zesměšňuje vážnou věc, nebo že nemá smysl pro humor.“ Na scéně Vršovického divadla Mana uvádí inscenaci Inner Winner Drama.

• Pondělí 29. dubna v 19.30 hodin

Pereme, pereme špinavé prádlo...

Večer hudby a poezie kapely Zpětné zrcátko. Poetický folk s nádechem jazzu. Původní písně v interpretaci kapely Zpětné zrcátko, které jinde neuslyšíte! Program s originálními písněmi, jejichž text napsali básníci: František Gellner, Petr Eisner, Petr Traxler, Zbyněk L. Gordon, Josef Hora, Jaroslav Seifert, K. H. Mácha a další. Host: komorní pěvecký sbor SUBITO

Husův sbor Vršovice,

Moskevská 34/967, Praha 10

www.divadlomana.cz

Pozvání do Hradce

Zveme do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové (Ambrožova 729) na následující setkání:

• 25. dubna od 18 hodin: večer poezie Jana Skácela. Recitují Kateřina Francová a Dušan Hřebíček. **red**

Diecézní shromáždění plzeňské diecéze

V sobotu 27. dubna v 10 h se bude v Plzni konat diecézní shromáždění ve Sboru Kristova kříže (Mikulášské nám.). Na programu je mj. přednáška děkana HTF UK prof.

Jana B. Láška ke 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů na Moravu: Patriarcha Fotios a misie cyrilometodějská. **red**

Velikonoční ozvěny v Holešovicích

Smíšený pěvecký sbor Cantante a náboženská obec Praha 7 vás zvou 21. dubna v 19 hodin na Velikonoční ozvěny – setkání s hudbou a slovem. V Husově sboru uslyšíte vokální skladby a černošské spirituály. **red**

Výstava v Kolíně

V kolínské synagoze (Na Hradbách 126) bude od 25. dubna k vidění výstava obrazů Václava Lamra *Pamatuj a opatruj* s tematikou starozákonních příběhů. Část výstavy tvoří cyklus „Poselství hvězdy Davidovy“. Pořádají Christ art milion a Operace Ester. **red**

Koncerty u sv. Mikuláše

• 22. 4. – 20 hodin

Bach, Dvořák, Liszt, Gershwin
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble,
A. Bárta – varhany

• 23. 4. – 17 hodin

Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka

• 24. 4. – 17 hodin

Vierne, Händel, Mozart, Schubert
B. Rabas – varhany,
H. Jonášová – soprán (sólistka
Opery Národního divadla)

• 25. 4. 2013, 17 hodin

Telemann, Bach, Mozart, Händel
F. Šťastný – varhany, cembalo,
V. Vlha – hoboj

• 26. 4. – 17 hodin

Dvořák, Bach, Vivaldi,
Buxtehude
M. Šestáková – varhany,
A. Vršínská – mezzosoprán

• 26. 4. – 20 hodin

Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String Orchestra,
A. Vondráčková – housle,
V. Vlha – hoboj

• 27. 4. – 14 hodin

Benefiční koncert, zdarma
Modern Gospel Choir (SRN)

• 27. 4. – 17 hodin

Händel, Beethoven,
Mozart, Corelli
J. Popelka – varhany,
V. Frank – housle

• 27. 4. – 20 hodin

Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String Orchestra,
A. Vondráčková – housle,
V. Vlha – hoboj

• 28. 4. – 14 hodin

Benefiční koncert, zdarma
Frysk Senioren Orkest
(Nizozemsko)

• 28. 4. – 17 hodin

Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka

• 28. 4. – 20 hodin

Bach, Vivaldi, Mozart, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra,
Y. Škvárová – mezzosoprán,
M. Laštovka – trubka

V měsíci březnu se výjimečně sešel vikariát Louny v Husově kapli v Žatci za účasti br. biskupa při příležitosti 70. narozenin br. faráře J. Adámka ze Žatce.

EKUMENY

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ VYZÝVÁ K ZAPOJENÍ DO NOCI KOSTELŮ 2013

Milé sestry, milí bratři, obracíme se na vás se srdečným pozváním k účasti na významné a již tradiční ekumenické události Noc kostelů. Tento unikátní projekt vznikl před lety v Rakousku a nyní se již čtvrtým rokem koná i u nás. V letošním roce se uskuteční v pátek 24. května na celém území České republiky. Hlavním cílem Noci kostelů je přiblížení křesťanství, církve a víry nejširší veřejnosti. Brány kostelů, chrámů, kaplí, sborů a modliteben se otevírají v nezvyklou dobu a stanou se nejen atrakcí pro poznávání, ale především pro setkání. Nabízí se tak jedinečná příležitost, jak lidem představit nejen architekturu a historii místa, ale především církevní společenství, které ho spravuje a přebývá v něm. Tento misijní rozměr je důležitou skutečností a Noc kostelů se stává prostředkem, jak zvěstovat evangelium tam, kde se nám to jindy příliš nedaří. Nabízený program je zcela volitelný a záleží na možnostech a silách daného společenství, co připraví. Mohou to být komentované prohlídky, koncerty, výstavy, divadlo, společné zpěvy, modlitby... Důležitým rozměrem je to, že Noc kostelů je projektem, v němž křesťanské církve postupují jednotně, a je tak příležitostí k prohloubení spolupráce a vzájemnosti.

Veškeré podrobnosti k přihlašování najdete na www.nockostelu.cz. Budete-li potřebovat poradit se zařazením k patřičné diecézi nebo pomoci s přihlášením, kontaktujte prosím Zuzanu Dvořákovou, tel.: 776 599 977 nebo mail zdvorakova79@gmail.com.

PŘÍZIVCI BUDDHISMU DIAMANTOVÉ CESTY

KOUPILI BÝVALOU TOVÁRNU V HOLEŠOVICÍCH

Během letošního roku v Praze vznikne největší buddhistické centrum u nás. Bývalou továrnu v Holešovicích zakoupili příznivci buddhismu Diamantové cesty. Právě tento duchovní směr patří v České republice k těm nejpobulárnějším. Proč má buddhismus v západní Evropě takový úspěch? Obliba buddhismu u nás sahá do počátků 20. století, kdy se začali objevovat jeho první příznivci. Inspiraci buddhismem uváděla v té době řada významných osobností, například Arthur Schopenhauer. Po roce 1989 pronikla do sametového Československa velmi pestrá nabídka buddhistických směrů. Podle tibetologa Daniela Berounského přinesly postrádanou alternativu. „V evropském prostředí byl buddhismus často představován jako náboženství filosofické, kde nejsou žádná dogmata, kde není moc potřeba víry a podobně, což má samozřejmě hodně daleko k realitě, ale ta představa tady taková byla a je to představa, která je velmi lákavá dodnes. Pro množství lidí, kteří jsou nespokojeni s tradiční společností, představuje určitou alternativu.“

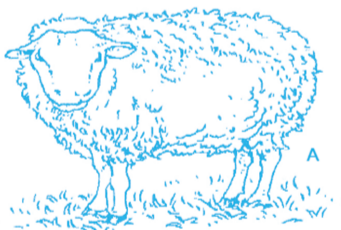
A jako nejpobulárnější buddhistická alternativa se v Česku dá označit buddhismus Diamantové cesty. Rozvíjí se u nás od roku 1994 a za tu dobu vzniklo po celé republice víc než 50 meditačních center a skupin. Společnost se rozhodla zakoupit vlastní objekt, dodává její tiskový mluvčí Jan Matuška. „Tohle místo, které jsme zakoupili koncem prosince v Holešovicích, jsme hledali osm, možná devět let... Není to jednoduché najít místo, které by bylo jednak dostupné, jednak bychom si ho mohli dovolit, jednak by splňovalo požadavky, které meditační centrum potřebuje. To znamená, aby šlo o velkou místnost pro meditaci a pro společenská setkávání, aby tam byl prostor pro výstavy nebo sklad.“

Továrnu v Holešovicích zakoupili buddhisté a buddhistky Diamantové cesty svépomocí, tedy jak tomu bylo i v případě ostatních evropských center, z příspěvků a darů svých příznivců. V České republice jich je podle posledního sčítání lidu přes 3,500 tisíce. **Křesťan dnes**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ZNÁM SVÉ OVCE

Pán Ježíš své ovečky zná. Poznáte i vy dvě, které jsou úplně stejné?

(Řešení z minulého čísla: Šimone, máš mne rád?)

Jana Krajčířiková

